

Köyde Çocuk Olmak A

– İ.ÇELİKLİ · 11 Mayıs 2013

ne tekkelere çapıt bağlanmış,
ne dilekler dilenmiş
ne adaklar adanmış doğumuma
ne de anamın bana gebeliğinden
babamın haberi varmış
kendiliğimden gelmişim
yalan dünyaya

ne başında bekleyeni olmuş anamın
ne şerbet, ne pelte getirilmiş
lohusalığında
ne hediyelere gark olmuşum,
ne anam ne babam kutlanmış
doğduğum için
onyedinci gününde
dünyaya geldiğimin
dedemin ölen emmisinin adını almışım
belli ki mübarek adammış

ne el bebek-gül bebek muamelesi
görmüşüm

ne cicilere-bicilere
bürünmüşüm
ne de kucaklara alınıp
fotoğrafım çekilmiş,

düğünlerde bayramlarda,
“-adı üsdünde güz bülücü[1]

Allah’ın emaneti emme,
fazla yaşamaz” denilmiş
iş bilen ebelerce

dağ başında,
yağmurdan yağmura
su gören çalılar gibi büyümüşüm
büyümüş gitmişim

anamın sd inmemiř de
halime ileri el vermemiř
birilerinin,
kimileri süt getirmiř
kimi bebekli dięer analar
emzirivermiř
rastgeldike
dağda-bayırda, olmadık yerlerde
akranlarım "süt kardeřim"

anam ırgat, babam amele
hemen hergün ekin otuna,
afyon çapasına
evde kimse ilgilenmezmiř de
heybe gözünde taşınmışım
baharda, yazda
tarlaya, harmana

ezilmiş haşhaşlı şekersiz "somruk" ağzımda
güneşin gözünde kalmışım
aęlamaktan bitap düřmüřüm
boğazım bıılmış
gıdığım yara
ırgata eynelden çıkmak yasakmış
kimse gelip yüzüme,
ellerime řřen sinekleri

kovamamış
mecalim de yetmezmiş,
başedemezmişim
çile çekmişim

[1] güz bülücü: güzün doğmuş civciv / sonbaharda dünyaya gelen marazlı, güçsüz, zayıf bünyeli, çelimsiz çocuk